

[Lütken.]

vate erhvervsliv er begunstiget med, og som først og fremmest kommer de bedst stillede til gode. Jeg tror, at megen utilfredshed vedrørende skatterne ikke går så meget på deres højde, selv om — det skal da siges med det samme — de er høje og for høje, som på, at der er en urimelig fordeling af skattebyrden. SF har i årevis talt for, at man ved en skattereform udvidede beskatningsgrundlaget, således at der herved skabtes muligheder for en nedsættelse af trækprocenterne. Det er bl. a. det, der nu forsøges skabt mulighed for at gennemføre.

Det skal ikke skjules, at det skattepolitiske oplæg i regeringens spareplan har været stærkt medvirkende til, at SF har kunnet støtte dette oplæg også på punkter, vi ikke var så begejstrede for. Men der har selvfølgelig i en sådan spareplan været ting, som ikke er umiddelbart morsomme at være med til at gennemføre.

Den ændring, der foreslås af regeringen, og som, forstår jeg, støttes af alle partier her, eventuelt minus de konservative, som jo har nogle andre måder at spare på inden for undervisningsområdet, men i øvrigt altså støttes meget bredt, undervisningsministerens forslag her om at skære katedertimelængden ned fra 50 til 45 minutter, forekommer vel ikke i sig selv på nogen måde urimelig. Det, der har medvirket, tror jeg, til den meget voldsomme reaktion fra lærerside, er jo nok, at det sker pludseligt og uden normale forhandlinger om løn- og arbejdsvilkår. Endvidere har den opfattelse gjort sig gældende, at der kun var tale om, at folkeskolens lærere skulle rammes, og ikke at hele undervisningsområdet skulle ses efter i sømmene. Det er klart, at det fremkalder kraftige reaktioner fra den gruppe, som føler, at netop den er pillet ud. Jeg forstår i og for sig godt, at man i folkeskolelærerkredse kan være fortørnet, for det må jo siges, heldigvis da, at det mildt sagt ikke er den måde, de plejer at blive behandlet på af deres arbejdsgiver, staten. Det ville være for meget forlangt, hvis man mente, at lærerne skulle modtage et sådant besparelsesforslag med nogen ligefrem glæde.

Begrundelsen for besparelsesforslaget er jo ønsket om at begrænse ressourceforbruget i den offentlige sektor. Inden for denne sektor er undervisningssektoren en meget stor

del, og ingen kan formentlig forestille sig spareplaner, der ikke på en eller anden måde skærer også i denne sektor. Den foreslåede ændring, der jo er et forhandlingsoplæg, om end et stramt, må ses som en begyndelse på en begrænsning af det offentlige personaleforbrug ikke blot inden for undervisningssektoren, men i det hele taget.

Det er klart, at der inden for undervisningssektoren er grupper, der er bedre stillet økonomisk og arbejdsmæssigt end folkeskolens lærere, og det er klart, at der bør ses efter, om der kan spares ressourcer også inden for disse områder. Jeg tror nemlig, at der er meget væsentlige beløb at spare inden for denne sektor, for så vidt angår både ungdomsundervisning, seminarie-, gymnasie- og universitetsområdet, og det må selvfølgelig være et åbent spørgsmål, om der skal forfares over for disse andre områder på præcis samme måde, som det er sket, for så vidt angår folkeskolen. Men der er nok ingen tvivl om, at der også inden for dette område er givet, skal vi kalde det forberedelsestimer for undervisningen, som er af langt større format end det, folkeskolelærerne har. Måske kan det også være rimeligt, at der er det f. eks. inden for universitetet, men spørgsmålet er dog, om ikke man skulle se på meget af det også.

Nu er det jo sådan med folkeskolelærerne, at nogle af dem rent faktisk udnytter hele den forberedelsestid, de har, ja, der er måske endda nogle af dem, der bruger mere tid til forberedelse, end der faktisk aflønnes, og disse mennesker har naturligvis en rimelig grund til at være fortørnede end den gruppe — og det er jo nok langt den største — som ikke udnytter den aflønning, de får for forberedelser, til faktisk at forberede sig i hele det aflønnede tidsrum. Men der er jo ikke andet at sige til dette, end at det, der her bliver gjort — eller eventuelt bliver gjort, hvis det bliver den løsning, man endelig kommer til efter forhandlingen — er et forsøg på, skal vi sige at gøre det gennemsnitligt rimeligt, således at den gennemsnitlige lærer, om man kan tale om en sådan, får en rimelig aflønning for den tid, han har til forberedelserne.

Jeg tror, det måske ville hjælpe, hvis man fra økonomi- og budgetministeren kunne få en udtrykkelig erklæring om, at nu er det folkeskolens lærere, man vil se efter i søm-